৩৩৩ সর্বাঙ্গে ভতী

৫৪৫:-৩৬৪:

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီး

ကျုပ်က တာတေပါ။

ကျုပ်က အထက်လမ်းဆရာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ အောက်လမ်းဆရာ

လည်း မဟုတ်ဘူး ။ အဲ အလယ်အလတ်ဆရာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ တာတေဆိုတဲ့ ကျုပ်က အားကြီးစပ်စုချင်တဲ့ကောင်ဗျ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းကိစ္စလေးတွေဆိုရင် ကျုပ်က လွှတ်သိချင်တာ။ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ ကို တတ်အပ်မြင်ချင်တာဗျ။

တာတေ မကြောက်ဘူးလားလို့ မေးရင် ကြောက်တာပေါ့လို့ ပဲ ဖြေရမှာ ပေါ့။ လူဆိုတာ ကြောက်တတ်တဲ့ အမျိုးလေဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ကြောက်တာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ထူးထူး ဆန်းဆန်းကိစ္စတွေဆိုရင် အရမ်းသိချင်၊ အရမ်းမြင်ချင်၊ အရမ်းစပ်စုချင်တော့ ကြောက်ရမှန်းလန့် ရမှန်းကို မသိတဲ့ ကောင် ဖြစ်နေရောပေါ့ဗျာ။

အဲဒီဗီဇကြောင့်ပဲ မဖဲဝါရဲ့ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခွေးကြီးကို ကျုပ် မြင်ခဲ့ဖူးတာ ပေါ့ဗျာ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အဲဒီညက ကိစ္စကို လှုံ့ဆော်သူကတော့ ဘထစ်ပါပဲဗျာ။ ဘထစ်ကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်း သိနေကြရောပေါ့။ "သုသာန်ကျောင်းက မောင်ဘထစ်"၊ "သံလက်ဝါး မဖဲဝါ"၊ "မရဏဆုံမှတ်" တွေမှာ ဘထစ်အကြောင်းကို ကျုပ် ရေးခဲ့ဖူးတယ်လေဗျာ။

ဘထစ်ရဲ့ နာမည်ရင်းက ဘချစ်လေ။ ဒီကောင်က စကားအရမ်းထစ်လို့ ကျုပ်တို့ က သူ့ကို ဘချစ်လို့ ခေါ်ကြတာပါ။

ဘထစ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေ မရှိကြတော့ ဘုန်းကြီးမွေးစားခဲ့တဲ့ ကောင်ဗျ။ သူ့ကို မွေးစားတဲ့ ဘဘုန်းက ဆေးထိုးပေးခဲ့တာ။ မျက်ခမ်းမှာ ပတ်ပြီးထိုးတဲ့ မျက်ကွင်းဆေးအောင် သွားပြီး ဒီကောင် တော်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက သရဲ၊ တစ္ဆေ တွေကို မြင်ရတာဗျ။

သူ့ဆေးစောင့်ကိုပင့်ပြီး ကျုပ်ကိုတောင် အမြင်ဖွင့်ပေးလို့ မဖဲဝါကို

ကျုပ် ကောင်းကောင်း မြင်ခဲ့ရတာလေဗျာ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ခုနကပြောတဲ့ ဝတ္ထုတွေမှာ ကျုပ် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။

တစ်ခုခု ပွေလီတော့မယ်ဆိုရင် ဒီကောင်က ကျုပ်ကို ကျောင်းရှေ့က ထနောင်းပင်အောက်မှာ စောင့်နေတော့တာဗျ။ အခုလည်း ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ လွယ်အိတ်ကလေး စလွယ်သိုင်းပြီး ကျုပ်ကို စောင့်နေတာဗျို့။ ဘထစ်က ပိန်ပိန်အကောင်ဗျ။ ခါးကလည်း နည်းနည်းကိုင်းတယ်။ သွား ကလည်း ခပ်ခေါခေါနဲ့ ။ စကားပြောရင်လည်း ထစ်ချက်ကတော့ လွန်ရောဗျာ။

"ဟေ့ကောင် ဘထစ်၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာတုံး"

"ငါ - ငါ - က ဘယ် - ဘယ်သူ့ကို စောင့် - စောင့် - ရ - ရမှာ တုံးကွ၊ မင်း - မင်း - ကို စောင့် - စောင့် - နေတာ - တာပေါ့"

ဒီကောင်က အ ထစ် အ ထစ်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်ဗျ။ (ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာတော့ ရိုးရိုးပဲ ကျုပ်ရေးပြမှာ ပါ။ ဘထစ်ရဲ့ ထစ်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ရေးရင် ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ရတာ အရသာပျက်မှာ စိုးလို့ လေ)

"အင်း ... ဘထစ်၊ မင်း တစ်ခုခု ပွေလီတော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိနေပြီးသားပါကွာ"

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊ ငါ ဘာမှ မပွေလီဘူး၊ မင်းကို သတင်းကောင်းပေးမလို့ ကွ"

"ဟ သတင်းကောင်း ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ပြောကွာ"

ဘထစ်က ဘေးဘီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သေးတယ်ဗျ။ ကျောင်းသားတွေက တော့ လွယ်အိတ်ကလေးတွေ လွယ်ပြီး သူတို့ ဟာသူတို့ ကျောင်းဆင်းသွားကြတာပါဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ ဘထစ်ကို လှည့်

တောင်မကြည့်ကြပါဘူး။

ဘထစ်က လူတွေကို အကဲခတ်ပြီး ကျေနပ်တော့မှ -

"ဒီလိုကွ၊ ငါတို့ သုသာန်ထဲကို အောက်လမ်းဆရာတစ်ယောက် မနေ့က ရောက်လာတယ်ကွ"

"ဟေ အောက်လမ်းဆရာ ဟုတ်လား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ သုသာန်ဧရပ်ပေါ်မှာ ပဲနေတယ်၊ အဲဒီမှာ ပဲ စားသောက်ပြီး ညအိပ်တာကွ"

"ဟင် ဒီအောက်လမ်းဆရာက ဘာလာလုပ်တာတုံးကွ"

"တိုက်နွားး လာလုပ်တာကွ"

"ဘာကွ၊ ဘထစ် တိုက်နွားး ဟုတ်လား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ သင်ချိုင်းထဲကရွံ့ကို တူးပြီးတော့ သူ့မှာ ပါလာတဲ့ အမှုန်တွေနဲ့ ရောနယ်ပြီး တိုက်နွားးအရုပ်ကလေး လုပ်တာကွ"

"နေပါဦး ဘထစ်ရဲ့ ၊ တိုက်နွားးဆိုတာက ဘာတုံးကွ"

"ဟာ တာတေရာ၊ မင်းမလည်း လည်ပုံလည်ပန်းနဲ့ တော်တော် အသေးတဲ့ ကောင်ပဲ"

"အေးပါကွာ၊ ငါမှ မသိတာ ပြောစမ်းပါဦး"

"တိုက်နွားးဆိုတာ အောက်လမ်းဆရာတွေလုပ်တဲ့ အစီအရင်တစ်ခုပေါ့ကွ၊ သင်ချိုင်းရွံ့ရယ်၊ လူသေကို မီးသင်ဂြိုဟ်တဲ့ ပြာရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဘီလူးမတံတွေးလို့ ခေါ်တဲ့ မနက်အစောကြီး မြက်ပင်တွေ၊ သစ်ရွက်တွေမှာ ကပ်နေတဲ့ အမြှုပ်ဖြူဖြူတွေလေကွာ မင်း သိပါတယ်"

"အေး အေး ငါသိတယ်၊ ဪ အဲဒါကို ဘီလူးမတံတွေးလို့ ခေါ်တာ

လား၊ အေး ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ကွ၊ တံတွေးနဲ့ တော်တော်တူတာ"

"အေး ဟုတ်ပြီ၊ ပြီးတော့ နီနီအမှုန့်တွေကွ"

"ဘာတုံးကွ၊ နီနီအမှုန့်က"

"အဲဒါကတော့ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းသားကွ"

"ဟေ ဘာဖြစ်လို့ တုံး"

"အဲဒီနီနီမှုန့်တွေက ဘုရားပျက်တွေ မင်းမြင်ဖူးမှာ ပေါ့၊ အုတ်ခဲတွေ ပေါ်နေတာလေ"

"အေး မြင်ဖူးတာပေါ့ဟ"

"အဲဒီဘုရားပျက်ထဲက ပေါ်နေတဲ့ အုတ်ခဲကို ဖဲ့ယူပြီး အမှုန့်ထောင်းထားတာဟေ့၊ အဲဒါကို အောက်လမ်းဆရာက ဘုရားချေးလို့ ခေါ်တယ်ကွ"

"ဟေ ဘုရားချေး၊ ဟုတ်လား၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ"

"အေး သခ်ျိုင်းထဲက ရှဉ့်ရယ်၊ လူသေပြာရယ်၊ ဘုရားချေးရယ်၊ ဘီလူးမတံတွေးရယ် ရောနယ် ပြီး နွားရုပ်ကလေး လုပ်တာကွ၊ အောင်မာ ဒီလူက နွားရုပ်လုပ်တာတော့ လွှတ်လက်ရာမြောက်တာ ကွ၊ နှစ်လက်မ လောက်ပဲမြင့်တဲ့ နွားရုပ်ကလေးမှာ ဂျိုရော၊ မျက်စိရော၊ နှာခေါင်းပေါက်ရော၊ ခွာ ကလေးတွေရော၊ ပြီးတော့ နွားထီးတစ်ကောင်ရဲ့ အင်္ဂါရော၊ အားလုံး အစုံပါအောင် လုပ်တာကွ။ ပြီးတော့မှ တစ်နေကုန် နေလှမ်းရတာ၊ နွားရုပ်ကလေး ခြောက်လာတော့ အက်ကြောင်းကလေးတွေ ထလာရင် သူဖော်ထားတဲ့ ရှဉ့်နဲ့ အသာကလေး ပွတ်ပွတ်ပေးတာ။ ညနေကျတော့ နွားရုပ်ကလေးက ခြောက်ပြီး အသားကလေးကို ကျစ်သွားတာပေါ့"

"အဲဒါတွေ မင်းက ဘယ်လိုသိတာတုံး ဘထစ်ရ"

"မနေ့က ကျောင်းပိတ်တော့ ငါ ဘယ်မှ မသွားဘဲ တစ်နေကုန် စောင့်ကြည့်နေတာလေကွာ၊ ဒီနေ့ ငါ ကျောင်းလာခါနီးတော့ သူ နွားကို ဆေးတောင်သုတ်နေပြီကွ"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဘာရောင်သုတ်တာတုံးကွ"

"အနက်ရောင်ကွ၊ တစ်ကောင်လုံး နက်ပြောင်နေတာကွ၊ အဲဒါကို နေပြန်လှမ်းထားတယ်"

"ဩော် အဲဒီအောက်လမ်းဆရာရဲ့ နွားရုပ်ကလေးကို လိုက်ကြည့်ဖို့ ခေါ်မလို့ လား၊ ဘထစ် တာတေဆိုတဲ့ ကောင်က ရွာမှာ နွားရုပ်လုပ်တဲ့ နေ ရာမှာ နံပါတ်တစ်ကွ၊ မင်းအောက်လမ်းဆရာလုပ်တဲ့ နွားထက် အများကြီးသာအောင် လုပ်ပြလိုက်ချင်သေးရော့ကွာ"

"ဟာ ဒီကောင်ဟာလေ၊ စကားကို ဆုံးအောင်ဖြင့် နားမထောင်ဘဲ စွတ်ပြောဖို့ ပဲသိတယ်"

"ဟင် နွားရုပ်လိုက်ကြည့်ဖို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး လား"

"မင်းကို နွားရုပ်ကြည့်ဖို့ တော့ ငါက ခေါ်မလားကွ တာတေရ၊ နွားရုပ်ဆိုတာ လူတိုင်း မြင် ဖူးတာပဲ၊ မင်း သေသေချာချာ နားထောင်၊ ဒီညအောက်လမ်းဆရာက သူ့နွားရုပ်ကို အသက်သွင်း တော့မှာ တဲ့ ကွ"

"ဟေ ဒီအရုပ်ကို အသက်သွင်းလို့ ရလို့ လား"

"အေး အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပြောတာပေါ့ကွ၊ အင်မတန် ကြုံခဲတဲ့ ကိစ္စကွ၊ မင်း စိတ်ဝင်စားရင် ဒီည ငါ့ဆီလာခဲ့လို့ ပြောမလို့ "

"ဟာ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ကွ ဘထစ်ရ၊ ဒီနွားရုပ်ကလေးကို အသက်

သွင်းလို့ ရတယ်ဆိုရင် တော့ ဒီလူ တော်တော်ကို စွမ်းတာပဲနော် ဘထစ်"

"အေးပေါ့ကွ၊ ငါလည်း အဲဒါကို သိချင်နေတာပေါ့၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ မင်း လာမှာ လား"

"တာတေဆိုတဲ့ ကောင်က အဲဒါမျိုးကို လက်လွှတ်မတဲ့ လား ဘထစ်ရ"

"ငါသိတယ် တာတေ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ စောင့်ပြီးပြောတာပေါ့ကွ"

"စိတ်ချ ဘထစ်၊ စိတ်ချ၊ ဒီည ငါ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့မယ်"

"မင်း ဘကြီးက လွှတ်ပါ့မလားလို့ ငါတွေးနေတာကွ"

"ဟာ ငါ ဘကြီးကို ရအောင်ပြောပြီး လာမယ်ကွာ၊ မင်းသာ ငါ့ကို ကျောင်းရှေ့က ထွက် စောင့်နေ ဘထစ်"

"အေးပါ၊ ငါ ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ့မယ်"

သြော် ပြောရဦးမယ်ဗျ၊ ဘထစ်တို့ သုသာန်ကျောင်းရှိတဲ့ သခ်ျိုင်းကုန်းကို မြို့စွန်ဘက်ကို ပြောင်းလိုက်တာ ကျုပ်ရေးခဲ့ဖူးတယ်မို့ လား၊ အခု ကျုပ်ပြောမယ့်အကြောင်းက ဘထစ်တို့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းရှိတဲ့ သခ်ျိုင်းမရှေ့ခင်က ကိစ္စဗျ။ ဒီတုန်းက အဲဒီသခ်ျိုင်းကုန်း မရှေ့ရသေးဘူး။

အဲဒီညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ ကျုပ် အိမ်ပြန်လာတယ်။ ရေမိုးချိုးပြီး စာလေးဘာလေး ကျက်တယ်။ ဆရာထွန်း ပေးလိုက်တဲ့ သင်္ချာတွေကို တွက်တယ်။ ညနေ ခြောက်နာရီလောက်ကျတော့ ဘကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ထမင်းစားကြတယ်။ ထမင်းစားရင်းနဲ့ သူငယ်ချင်း အိမ်မှာ စာအတူတူ သွား

လုပ် ချင်တယ်လို့ ဘကြီးကို ခွင့်တောင်းတော့ ဘကြီးက ကျုပ်ကိုမေးတယ်။

"စာအတူတူလုပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းက ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှာ တုံး"

"မပြန်တော့ဘူး ဘကြီး၊ မနက်စောစောမှ ပဲထပြီး ပြန်ခဲ့မယ်"

"အေး အေး သွားလေ၊ စာမေးပွဲနီး လာပြီဆိုတော့ စာတော့ ဂရုစိုက် လုပ်နော် တာတေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီး"

လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ အခု တပို့တွဲလဆန်းပြီ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ စာမေး ပွဲကြီးဖြေဖို့ တစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တာပေါ့ ဗျာ။

သုသာန်ကျောင်းကို ကျုပ်ရောက်တော့ မှောင်စပြုပြီဗျ။

"ဟေ့ကောင် တာတေ လာ၊ ငါ မင်းကို ထွက်စောင့်နေတာကွ၊ မင်း လာမှ လာပါ့မလားလို့ "

"သြော် ဘထစ်ရာ၊ လာမယ်ဆို လာမှာ ပေါ့ကွာ"

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆို နဲ့ ကျုပ်စီးလာတဲ့ စက်ဘီးကို တွန်းသွားပြီး ကျောင်းကြီးပေါ်ကိုတက် တဲ့ အုတ်လှေကားမှာ မှီပြီး သော့ခတ်ထားလို က်တယ်။ ကျုပ် စီးလာတာက ကျုပ်ဘကြီးရဲ့ ရက်လေး စက်ဘီးဗျ။ ဇက် သော့ပါတယ်။

ကျုပ်နောက်က ကပ်ပြီးပါလာတဲ့ ဘထစ်ကို ကျုပ်က မေးလိုက်တယ် ။

"အခြေအနေ ဘယ်လိုတုံးကွ ဘထစ်ရ"

ဘထစ်က သုသာန်ဇရပ်ဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်ဗျ။

"မင်း လှမ်းကြည့်လိုက် တာတေ၊ ဇရပ်ပေါ်မှာ တင် ပလ္လင်ခွေပြီး ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ လူကို တွေ့ လား"

ကျုပ်က ဇရပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

"အေး တွေ့တယ်၊ အဲဒါလား မင်းပြောတဲ့ အောက်လမ်းဆရာဆိုတာ၊ အသက်သိပ်မကြီးသေး ပါလား၊ ငါက အောက်လမ်းဆရာဆိုရင် အသက်ကြီးကြီးပဲ ထင်နေတာ"

"မကြီးသေးပါဘူးကွ၊ ဒီဆရာ ရှိလှမှ လေးဆယ်ကျော်ပေါ့ကွာ"

"မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စကကော ဒီညလုပ်ဖြစ်ပါ့မလား"

"လုပ်မှာ လုပ်မှာ ၊ ငါ ကျောင်းက ပြန်လာတော့ တစ်ခေါက်သွားသေးတယ်"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ မင်းကို ဘာပြောတုံး"

"ကျောင်းဆင်း လာပြီလားကွ မောင်ဘချစ်လို့ ငါ့ကို မေးတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဒီည နက္ခတ် အဝင်အထွက် ကောင်းတယ်တဲ့ ကွ၊ ဒါကြောင့် သူ့နွား မိုးမှောင်ကို အသက်သွင်းရမယ်လို့ ပြောတယ်"

"ဘာကွ၊ သူ့နွားက မိုးမှောင်တဲ့ ဟုတ်လား"

"အေးကါ တာတေရ၊ သူ့နွားကို ဒီနေ့ပဲ နာမည်ပေးလိုက်တာတဲ့ ၊ နွားရုပ်ကလေးက တကယ် လှတာကွ၊ နက်မှောင်နေတာ။ သူက သူ့နွားကို ဒီညတော့ ငါ့သားကြီး မိုးမှောင်ကို အသက်သွင်းပေး ရမှာ ပေါ့ကွာ၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကျုပ်နဲ့ ဟောဒီက ကျုပ်သားကြီး ခရီးထွက်ကြတာ

ပေါ့၊ နွားပွဲရှိတဲ့ နေရာတွေ သွားကြတာပေါ့ကွာ

လို့ သူ့နွားရုပ်ကလေးကို လူနဲ့ စကားပြောသလို ပြောနေတာကွ"

"ဟာ ဒီလူက နွားပွဲတွေကို ဘာလိုက်လုပ်တာတုံးကွ ဘထစ်ရ"

"ဒီလိုကွ တာတေရ၊ ငါလည်း အစကတော့ မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဦးပဉ္စင်းထွန်းပေါ် ပြောပြတော့ မှ သိတာကွ"

"ဦးပဉ္စင်းထွန်းပေါ်ဆိုတာ ဘယ်ကတုံးကွ"

"ဒီကျောင်းကလေ တာတေရာ၊ မင်း ဟိုတစ်ခါလာတုန်းကတောင် မင်းနဲ့ စကားပြောကြပါ သေးတယ်"

"သြော် အဲဒီဦးပဉ္စင်းလား၊ သိပြီ၊ သိပြီ"

"အေး အဲဒီဦးပဉ္စင်းထွန်းပေါ်က ဒီဆရာကို သိတယ်တဲ့ ကွ၊ ဦးပဉ္စင်းက ငယ်ဖြူ မဟုတ်ဘူး လေကွာ၊ တောထွက်ကြီးဆိုတော့ လူ့ဘဝမှာ နေတုန်းက ဒေသအစုံရောက်ပြီး အလုပ်အစုံ လုပ်ခဲ့ဖူး တာကွ၊ ဒါကြောင့် ဦးပဉ္စင်းထွန်းပေါ်က ဒီဆရာအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေတာ"

"ဟေ ဟုတ်လား ဘထစ်၊ ဒီဆရာက ဒီနွားရုပ်နဲ့ ဘာလုပ်တာတုံးကွ၊ မင်းဦးပဉ္စင်းများ သိသလား"

"ဟာ တာတေရာ၊ သိတာပေါ့ကွ၊ ဒီလိုတဲ့ ဟော့၊ ငါပြောတဲ့ နွားပွဲဆိုတာက နွားတွေရောင်းတာ ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နွားတိုက်တာကို ပြောတာကွ၊ ချိန်းပြီးတိုက်တာ၊ ကြက်တိုက်သလိုပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ လောင်းကြတာပေါ့ကွာ၊ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ နွားက အရှုံးပေါ့ကွာ"

"သြော် အဲဒါကို ပြောတာလား"

"အေး အဲဒီပွဲတွေမှာ ဒီအောက်လမ်းဆရာကို

တိုးတိုးတိတ်တိတ်ခေါ်ပြီး ငွေတွေပေးကြ တယ်။ သူတို့ နွားနိုင်အောင် လုပ်ခိုင်းတာတဲ့ ဟေ့၊ ဟိုတစ်ဖက်ကလည်း လုပ်တာပဲတဲ့ ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဆရာက ပညာသာတော့ သူက နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ သူတို့ က နွားခပ်ထုံထုံကို ရှာပြီး တိုက်တာတဲ့ ဗျာ။ ဟိုဘက်က နွားက ကြီးကြီးထွားထွား၊ သွက်သွက်လက်လက်ပေါ့ကွာ။ ယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်လို ကြည့်ကြည့် သူတို့ နွား ရှုံးမယ်လို့ ထင်ကြတာပေါ့။ ဒီတော့ လောင်းကြေးကို ဟိုဘက်က ထပ်ကြတာ ပေါ့။ ဒီမှာ တင် နွားပွဲစတာနဲ့ ဒီဆရာက လူမသိအောင် သူ့ရဲ့ တိုက်နွားကို ဂါထာနဲ့ မန်းမှုတ်ပြီး လုပ်လိုက်ရင် နွားရုပ်ကလေးက ပျောက်သွားရောတဲ့ ကွ"

"ဟင် ဘယ်ရောက်သွားလို့ တုံး"

"ဟာ တာတေကလည်း ဘယ်ရောက်သွားရမှာ တုံး၊ နွားပွဲမှာ ဝင်ဝှေ့တော့တာပေါ့ကွ၊ သူတို့ နွားဘက်က ဝင်ဝှေ့တာပေါ့"

"ဟာ နွားကြီးသုံးကောင်တောင် ဖြစ်နေတာ၊ လူတွေက မတွေ့ဘူးလားကွ"

"ဘယ်တွေ့လိမ့်မတုံးကွာ၊ အောက်လမ်းပညာပါဆိုမှ ။ အဲဒီတော့ နှစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင်ဝှေ့ မှ တော့ ဟိုတစ်ဖက်ကနွား ဘယ်ခံနိုင်မလဲကွာ၊ ပြေးတော့တာပေါ့။ မပြေးဘဲ ခံဝှေ့တဲ့ နွားကျတော့ ဝိုင်းထဲမှာ တင်သေတာတဲ့ ဗျာ"

"ဟေ အသေဝှေ့တာ ဟုတ်လား"

"ဟာ နွားပွဲနိုင်တော့ လောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ရမှာ ပေါ့နော်"

"အေးပေါ့ကွ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို ဟိုလူတွေက ငွေတွေ

အများကြီး ပေးတာပေါ့။ ဒီ အောက်လမ်းဆရာက ငွေဝင်လမ်းဖြောင့်နေတာပေါ့ကွ"

"နို့ သူလုပ်စားတဲ့ နွားက ဘာဖြစ်သွားလို့ တုံးကွ"

"ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲကွ၊ တစ်ခုခုကြောင့် သေသွားလို့ ရှိမှာ ပေါ့"

"ဒီညတော့ တိုက်နွားရုပ်ကလေးကို အသက်သွင်းတာ မြင်ရတော့မှာ ပေါ့ကွာ"

လို့ ကျုပ်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်က ဘထစ်နဲ့ စကားပြောပြီး သုသာန် ဇရပ်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အောက်လမ်းဆရာကြီးက ဇရပ်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်း နေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေရွတ်ဖတ်နေမှန်း မသိပါဘူးဗျာ။ ရွတ်သံ ဖတ်သံတွေကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရတယ်၊ ဘထစ်တို့ ကျောင်းက ဝင်ဝင်ချင်းမှာ နတ်လမ်းရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီနတ်လမ်း အတိုင်း လျှောက်သွားတော့မှ ကျောင်းလှေကားကို ရောက်တာ။ ကျုပ်နဲ့ ဘထစ်က နတ်လမ်းထဲမှာ လူထိုင်ဖို့ လုပ်ထားတဲ့ အုတ်ခုံကလေးမှာ မထိုင်ဘဲ ရပ်ပြီး စကားပြော နေတာဗျ။

"ဟော ကြားလား တာတေ၊ အဲဒါ မှော်ဂါထာတွေ ရွတ်နေတာကွ"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာတုံး ဘထစ်"

"ဦးပဉ္စင်းကြီး ညကပြောတာကွ၊ အဲဒီဆရာ ညကလည်း အဲဒီလိုရွတ်နေတာ ငါက ဦးပဉ္စင်းကြီးကို လျှောက်ကြည့်တာ၊ ဒီလူ ဘုရားရှိခိုးနေတာလားဆိုတော့ ဦးပဉ္စင်းကြီးက ဘယ်က လာ ဘုရားရှိခိုးရမှာ တုံး၊ အောက်လမ်းပါဆိုမှ ခြေဖဝါးမှာ တောင် ဘုရားပုံထိုးတဲ့ ကောင်တွေကွ၊ ဒါ မှော်မန္တန်တွေ ရွတ်နေတာလို့ ပြောတယ်"

"တော်တော်တော့ ယုတ်ညံ့တဲ့ လူတွေပဲနော်"

လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် စကားထိုင်ပြောနေကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ပြောတယ်သာ ဆိုရတယ်။ တကယ်ပြောတာက ဘထစ်ဗျ။ ကျုပ်က အမေး သမား၊ ကျုပ် နားမလည်တာတွေကို မေးယူနေရတာပါ။ ဘထစ်ဆိုတဲ့ ကောင်က ကြားဖူးနား ဝ အားကြီးရှိတဲ့ ကောင်ဗျ။

ကျုပ်နဲ့ ဘထစ် စကားပြောနေတုန်းမှာ ညဉ့်တော်တော်နက်လာပြီဗျ။ ဘထစ်က အသာထပြီး ဇရပ်ဘက်ကို ကြည့်တယ်ဗျ။

"ဟာ အောက်လမ်းဆရာ သွားပြီဟေ့"

"ဟေ ဘယ်ကိုသွားတာတုံးကွ ဘထစ်"

"မသိဘူးကွ၊ ဇရပ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာပဲ၊ ဟာ ဇရပ်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ကို သွားနေတာကွ၊ ညြော် ငါသိပြီဟေ့ တာတေရေ၊ အဲဒီမှာ က ကွင်းတစ်ကွင်းရှိတယ်။ ဟိုဘက်က ဂျုံးဂျုံးရွာက နွားတွေ တောင် အဲဒီထဲမှာ လာ လာပြီး လွှတ်ထားကြတာ။ အဲဒီကွင်းက မြက်ပေါတယ်ကွ။ ကဲ လာ မင်းနဲ့ ငါ သူ့နောက်က အသာလိုက်ပြီး ကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ"

ဘထစ်က ပြောပြောဆိုဆို ကျောင်းဝင်းထဲက ထွက်တယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့နောက်က ကပ်ပြီး လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

ဘထစ်က ဇရပ်ဘက်ကို သွားတယ်။ ဇရပ်ပေါ်မှာ တော့ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းထားခဲ့တယ် ဗျ။ ဟာ အရိုးခေါင်းခွံကြီးတစ်ခုဗျ၊ ခေါင်းခွံဖြူဖြူကြီးပေါ်မှာ လည်း ဖယောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင် ထွန်းလို့ ဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ဘထစ်လည်း ဇရပ်ရဲ့ မြောက်ဘက်ကနေတွေ့ပြီး လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဇရပ် မြောက်ဘက်မှာ က ညောင်လမ်းပင်ကြီးတစ်

ပင် ရှိတယ်ဗျ။ ညောင်လမ်းပင်အလွန်မှာ တော့ ငှက်ပျော ပင်တွေဗျ။ အ ခိုင်တွေတောင် ကျနေပြီ။

"ဘထစ် ဒီငှက်ပျောပင်တွေက ဘယ်သူစိုက်ထားတာတုံး"

"ဒီသခ်ျိုင်းရဲ့ စန္ဒာလကြီး စိုက်ထားတာလေကွာ"

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ငှက်ပျောပင်တွေကြားက ဖြတ်လျှောက်လိုက်ကြတယ်။ ငှက်ပျောတော ကလေးကို ကျော်လိုက် တော့ အုတ်ဂူတွေဘက်ကို ရောက်လာတယ်။ အုတ်ဂူတွေကို ကွေ့ပတ်ပြီး လျှောက်လိုက်တော့ မြယာပင်တွေဘက်ကို ရောက်လာတ ယ်ဗျ။ မြယာပင်တွေ လွန်တော့မှ ကွင်းပြင် ကြီးကို လှမ်းတွေ့နေရတာဗျို့။

"လာ တာတေ၊ ဟိုရှေ့က ညောင်ပင်ကြီးနောက်ကနေ မင်းနဲ့ ငါ ပုန်းပြီးကြည့်မယ်"

ကျုပ်နဲ့ ဘထစ် ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို ဝင်လိုက်တယ်။ ကြီးလိုက် တဲ့ ညောင်ပင်ကြီးဗျာ။ လူသုံးယောက်ဖက်စာလောက်ရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ် တို့ နှစ်ယောက် ညောင်ပင်နောက်ကို ဝင်ကပ်ပြီး ကြည့် လိုက်တော့ အောက်လမ်းဆရာက ကွင်းစပ်မှာ စည်းဝိုင်းချနေတယ်ဗျ။ ပါးစပ်ကလ ည်း ဘထစ်ပြော တဲ့ မှော်မန္တန်တွေ ရွတ်လို့ ဗျ။ လကလေးက ကောင်း ကင်မှာ ခပ်မှုန်မှုန်ကလေး သာနေတယ်။ ကွင်းထဲ မှာ တော့ ဝိုးတိုးဝါး တားကလေးပဲ မြင်ရတာပေါ့ဗျာ။

အောက်လမ်းဆရာက ကွင်းပြင်ထဲမှာ စည်းဝိုင်းကို သေသေချာချာ တားနေတာဗျို့။ ပါးစပ် က မန္တန်တွေ မပြတ်ရွတ်ပြီး စည်းချနေတာ။

ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်က ကောင်းကင်ကို အမှတ်တမဲ့ မော့ကြည့်မိတော့

ခုနစ်စင်ကြယ်တောင် အမြီးထောင်စပြုနေပြီဗျို့။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း အောက်လမ်းဆရာ အလုပ်စပြီဗျို့။

သူလုပ်ထားတဲ့ နွားနက်ရုပ်ကလေးကို လက်ဝါးပေါ်မှာ တင်ထားပြီး …

"ကဲ ငါ့သားကြီး မိုးမှောင်၊ မင်းကို အသက်ဝိညာဉ် သွင်းပေးရတော့မယ့်အချိန် ရောက်ပြီဟော့၊ အဝိညာဉ်ဏာက အသက်မဲ့တဲ့ ရွှံ့ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို ဝိညာဉ်ဏာက အသက်ရှိတဲ့ နွားနက်ကြီး တစ်ကောင် ဖြစ် လာလေအောင် ဆရာပန်လို့ အမည်သညာခေါ်ဆိုကြပါတဲ့ ။ ကျွန်ုပ် ဆရာပန္ဆဝက ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်ပေါင်းများ စွာကတည်းက ဆရာအစဉ်အဆက် လျှို့ဝှက်ခဲ့သော နာနာရှုပ် အတတ်၊ မှော်ပညတ်နဲ့ မှော်အစွမ်းပြချိန် ရောက်ပြီမို့ ကျွန်ုပ် ဆရာ ပန္ဆဝရဲ့ အမိန့်ပြန်တမ်းကို မြေထု၊ လေထု၊ ရေထုအတွင်း သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသမျှ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ မှန်သမျှကို နာခံကြစေ၊ နာနာရှုပ် (ခေါ်) နာနာရုပ်အတတ်ကို စီရင်နေတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ သင်တို့ ဤနေရာမှ ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြစေ ။ ကျွန်ုပ်ပန္ဆဝအစီအရင် ကိစ္စမပြီးစီးမချင်း ဤနေရာဝန်းကျင်သို့ သင်တို့ ပြန် မလာကြရ။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်အမိန့်ကို မနာခံပါက ကျွန်ုပ်၏ မှော်မန္တန်ကျိန်စာများ အတိုင်း မဟာ အဝီစိငရဲကို ဆင်းလာစေ၊ မှော်စက်ရောင်ဆရာကြီး ကျွန်ုပ်ဆရာပန္ဆဝရဲ့ အမိန့်တော်"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အောက်လမ်းဆရာက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ် ။

"ဟော့ကောင် တာတော၊ ဒီဆရာက ပေါ့သေးသေးမှ မဟုတ်တာ၊ ပန္ဆဝ ဆိုတာ အောက်လမ်း လောကမှာ အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာကွ"

ဘထစ်က လေသံတိုးတိုးကလေးနဲ့ ကျုပ်နားကို ကပ်ပြောတယ်။

ကျုပ်ကလည်း တိုးတိုး ကလေး ပြန်ပြောရတာပေါ့ဗျာ။

"မင်း သိလို့ လားကွ ဘထစ်ရ"

"ငါ ကြားဖူးတာကွ၊ လူကြီးတွေ ပြောကြတာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တယ်ဆိုပဲ"

"သတိထားနော်၊ ငါတို့ ချောင်းကြည့်နေတာသိရင် မလွယ်ဘူးနော် ဘထစ်"

"အေးပါကွ၊ ငါ့ကိုတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ ငါနဲ့ တော်တော်ခင်နေကြပါပြီ"

ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဆရာပန္နဝဆိုတဲ့ လူကိုပဲ ကြည့်နေကြတာပေါ့ဗျာ။

"ဟာ သရဲတွေ ပြေးပြီဟေ့၊ သူ့အမိန့်က တော်တော်ပြင်းပါလားကွ"

"ဟင် မင်းမြင်ရတာပေါ့ ဟုတ်လား ဘထစ်"

"အေး မြင်ရတယ်ကွ၊ ဩော် မင်းကို ငါ အမြင်ဖွင့်ပေးဖို့ မေ့နေတာဟေ့ တာတေရေ၊ ကဲ မင်း လက်ဝါးပေး၊ ခါတိုင်းလိုပဲ ငါ့လက်ဝါးကို ဆုပ်ထား၊ မလွှတ်လိုက်နဲ့ ။ ကဲ ဆေးတော်စောင့်ကြီးဗျာ ကျုပ် သူငယ်ချင်းတာတေကို နာနာဘာဝတွေမြင်လို့ ၊ တွေ့လို့ ရအောင် အမြင်ဖွင့်ပေးပါဗျာ၊ မင်း မျက်လုံးမှ ိတ်ထားတယ်မို့လား တာတေ၊ ဖြည်းဖြည်းဖွင့်လိုက်"

ကျုပ်က ဘထစ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းလေး ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဟာ မြင်ရပြီဗျို့။ ဘထစ် ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲဗျာ။ သရဲတွေ၊ သရဲတွေ ပြေးလွှားနေလိုက်ကြတာ ရုန်းရုန်း ရုန်းရုန်းကို ဖြစ်နေ တော့တာဗျို့။ ဆရာပန္နဝက တော်တော်ကို အာဏာစက်ပြင်းတာဗျ။ သူ အစီအရင်လုပ်မလို့ ဒီနေရာ က ထွက်သွားလို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ အားလုံးထွက်ပေးကြရ

တော့တာဗျ။ သရဲတွေ ထွက်သွားပြီး ကွင်းပြင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကျမှ ဆရာပန္နဝက နွားရုပ်ကလေးကို ပါးစပ်နားတော့ပြီး မန္တန်တွေ ရွတ်တော့တာပဲဗျို့။

"ဟာ တာတေရေ၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ ရှုပ်ပြီဟေ့၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ မဖဲဝါ လာနေပြီဟေ့၊ ဘေးမှာ သူ့ခွေးကြီးလည်း ပါလာတယ်ဟေ့"

"ဟင် ဘယ်မှာ တုံးကွ၊ ဘယ်မှာ တုံး"

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆို နဲ့ ဘထစ်ကြည့်တဲ့ ဘက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟာ ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ မဖဲဝါက ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီး ထိတာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့၊ မြေပေါ်မှာ ရှုပ်ပြီး လွင့်လာတာဗျ။ သူ့ဘေးက ခွေးနက်ကြီးက လည်း အကြီးကြီးဗျ။ မဖဲဝါကတော့ ကျုပ်စိတ်ထင် အရုပ် ဆယ်ပေ လောက်ရှိတယ်။ သူ့ဘေးက ပြေးလာတဲ့ ခွေးကြီးကတော့ ကျုပ်စိတ်ထင် နွားမတန်း တစ်ကောင်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျ"

ဘထစ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်လိုပဲဗျို့။ မျက်တောင်မခတ်ကို ကြည့်နေတာဗျ။ ဟော ရပ် သွားပြီဗျို့။ မဖဲဝါရော ခွေးကြီးရော ရပ်သွားပြီဗျ။ ဆရာပန္နဝကို စိုက်ကြည့်နေကြတယ်ဗျို့။

"သခ်ျိုင်းထဲက သရဲတွေ ထွက်ပြေးလာတာတွေ့လို့ မဖဲဝါကြီး လိုက် ချလာတာကွ တာတေရ"

"အေး ဟုတ်မယ်ကွ၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့ ဆရာပန္နဝ မှားသွားပြီထင်တယ် ဘထစ်ရ"

"ဟေ ဘာဖြစ်လို့ တုံးကွ"

"ဟာ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူပိုင်တဲ့ သခ်ျိုင်းထဲမှာ လာပြီး ဆရာ

ပန္ခဝက လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေတာလေကွာ၊ သူ့ကိုလည်း ခွင့်တောင်းပုံ မရဘူးကွ၊ ပြီးတော့ ဒီအထဲမှာ နေတဲ့ သရဲတွေကို ငြိမ်သက်အောင် မဖဝါက ထိန်းထားတာ မဟုတ်လား။ အခုလို ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး ပြေးလွှားနေ တော့ သူတော်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံပဲကွ"

"အေး မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ် တာတေ၊ မဖဝါကြီး မျက်လုံးကြီး တွေ နီရဲနေတာကွ၊ ဒေါသ တော်တော်ဖြစ်နေပုံပဲ"

ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဆံပင်ဖားလျားကြီးချပြီး ထမီရင်လျားကြီးနဲ့ ဗျ။ မျက်လုံးကြီးတွေက နီရဲပြီး ဒေါသ အရမ်းထွက်နေတဲ့ ပုံပဲဗျို့။

ဟော ဟော ဆရာပန္ခဝကလည်း မန္တန်ကို ရွတ်နေတာ တိုးတိုးလေး မဟုတ်တော့ဘူးဗျို့။ မာန်နဲ့ ဌာန်နဲ့ ကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရွတ်နေတာ။ မဖဝါနဲ့ ခွေးကြီးကတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ စိုက်ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်နေကြ တာဗျ။ မဖဝါနဲ့ ခွေးကြီးက ကွင်းတစ်ဝက်လောက်က ရပ်နေတာဗျ။ ဆရာ ပန္ခဝနဲ့ ဆိုရင် နည်းနည်းတော့ လှမ်းတာပေါ့ဗျာ။ ဟော ဆရာပန္ခဝ မန္တန်ရွတ်တာ ရပ်သွားပြီဗျ။ ဟာ သူ့လက်ဝါးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ နွားရုပ်ကလေးက အရောင်တွေ တဝင်းဝင်း ဖြစ် လာပြီဗျို့။ ဟာ နွားရုပ်ကလေး ဖြုတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြီဗျ။

"ဝတ်ထရိန်း၊ ဝတ်ထရိန်း၊ ဝတ်ထရိန်း"

"ဟာ ဘထစ် နွားအော်သံကြီးပါလားကွ"

"အေးကွ၊ အကောင်တော့ မမြင်ရသေးဘူးကွ"

"ဟော ဟိုမှာ ကွ၊ ဟိုမှာ ရေမန်ကျည်းပင်ကြီးဘေးက မှောင်ရိပ်မှာ ရပ်နေတာကွ၊ နည်းတဲ့ အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ ဘို့ကြီးကို ကောက်နေတာပဲကွ ဘထစ်ရေ"

"ဟာ ဟေ့ကောင် တာတော၊ ဟိုမှာ ဆရာပန္နဝက လက်ကြီးနှစ်ဖက် ဘေးကိုဆန့်ထုတ်ပြီး တဟားဟားနဲ့ ရယ်နေပြီကွ"

"ဟား ဟား ဟား ဟား နတ်ပြည်မှ မာဃ၊ လူ့ပြည်မှာ ပန္နဝတဲ့ ဟေ့၊ ဟား ဟား ဟား ဟား"

"အေးကွ၊ သူ့ရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် အရမ်းကို ပီတိဖြစ်သွားတဲ့ ပုံပဲ ဟေ့ ဘထစ်ရေ"

"ဟာ တာတော မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးကို ကြည့်စမ်း၊ ပါးစပ်ကြီးဖြဲပြီး မာန်ဖီနေပြီကွ"

"မာန်ဖီမှာ ပေါ့ ဘထစ်ရ၊ ဟိုနွားကြီးက ကွင်းထဲကို ထွက် လာပြီ လေကွာ"

"ဟေ ဟုတ်သားပဲကွ၊ နွားကြီးကိုမြင်လို့ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီး မာန်ဖီနေ တာကိုး"

"ဟင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း၊ အီး၊ အီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

"ဝတ်ထရိန်း၊ ဝတ်ထရိန်း၊ ဝတ်ထရိန်း"

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ နွားတွန်သံကြီးရယ်၊ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီး မာန်ဖီတဲ့ အသံ ရယ် ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ။ ထမီရင်လျားနဲ့ အရပ်ဆယ်ပေလောက်ရှိတဲ့ မဖဲဝါကြီးကတော့ ခြေစုံ ရပ်ပြီးတော့ပဲ ကြည့်နေတာဗျို့။

ဟာ ဆရာပန္နဝရဲ့ တိုက်နွားကြီးက ခွာတွေယက်နေပြီဗျို့။

"ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း"

ဟာ တိုက်နွားကြီးရဲ့ ခွာယက်တဲ့ အသံက တဖြောင်းဖြောင်း ဖြစ်နေ

တော့တာဗျို့။

"ဟား ဟား ဟား ဟား ဖေ့သားကြီးက ခွာတွေ ယက်နေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ တုံး ဖေ့သားကြီး မိုးမှောင်"

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟင်း၊ ဟင်း"

ဆရာပန္ဆဝလည်း ခွေးကြီးမာန်ဖီတဲ့ အသံကို ကြားသွားပြီဗျို့။ ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ငြိမ် သွားတယ်ဗျ။

"လက်စသတ်တော့ မဖဲဝါ ရောက်နေတာကိုး၊ ငါဆရာ အမိန့်ပြန်ထားတာကိုတောင် ပမာ မခန့်နဲ့ ရောက်လာသေးတာကိုး၊ ငါဟာ နင်တို့လို အဆင့်နိမ့်တဲ့ နာနာဘာဝတွေကို မနှိပ်စက်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မှော်စက်ရောင် ဆရာပန္ဆဝရဲ့ အမိန့်ကိုတောင် မနာခံဘူး ဆိုရင်တော့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းပြီး ဒဏ် ပေးရတော့မှာ ပေါ့လေ။ ကဲ ဖေ့သားကြီး မိုးမှောင်ရေ၊ မင်း အစွမ်းပြရတော့မယ့်အချိန် ရောက်ပြီဟော့။ အဲဒီသရဲမနဲ့ သူ့ခွေးသရဲကို တစ်ခါတည်းသာ ဝှေ့သတ်လိုက်ပေတော့ဟော့"

ဒါအမိန့်ပဲဗျ။ သခင်ရဲ့ အမိန့်လည်း ရရော တိုက်နွားကြီး မိုးမှောင် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးထွက်သွား တော့တာပဲဗျို့။ ဟာ မဖဲဝါနဲ့ သူ့ခွေးကြီးဆီကို တန်းပြေးတာဗျို့။ တိုက်နွားကြီး ခွာယက်လိုက်တိုင်း မြေက်ပင်တွေ တဖွားဖွား ကျွတ်ထွတ်ကုန်တာဗျို့။ မဖဲဝါက သူ့လက်ကြီးကို ရှေ့ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး ...

"အီး ဝါး အီး"

ဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အော်လိုက်တာ ကျုပ်ဖြင့် ကျောထဲမှာ ကို စိမ့်သွားတာပါပဲဗျာ။

ဟာ ပြေးထွက် လာပြီဗျို့။ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီး ပြေး လာပြီဗျို့။ သူ

သခင်မရဲ့ အမိန့်ရတာနဲ့ မြားပစ်လိုက်သလိုကို ပြေးလာတာဗျို့။ တွေ့ပြီ၊ ကွင်းလယ်မှာ တွေ့ပြီဗျို့။ ဝှေ့ပြီး တန်းဝှေ့တာပဲဗျာ။ မဖဝါရဲ့ ခွေးကြီးက လည်း တိုက်နွားကြီးကို ခုန်ပြီးကိုက်တာဗျို့။

ခွေးကြီးက နွားရဲ့ လည်ဂုတ်ကို ကိုက်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ နွားက ကြုံးအဝှေ့နဲ့ ဆိုတော့ နွားပေါ် က ကျော်ပြီး မဖဝါရဲ့ ခွေးကြီး ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နွားရဲ့ လည်ဂုတ်ကိုတော့ ကိုက်မိသွားတာ ဗျ။ နွားရော၊ ခွေးကြီးရော တော်တော်ဒေါသထွက်သွားကြတယ်။ နွားက လည်း နောက်ကို ပြန်လှည့်၊ ခွေးကလည်း နောက်ကို ပြန်လှည့်။ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးပြီး တိုက်ကြပြန်ရောဗျို့။ ဒီတစ်ခါတော့ မဖဝါရဲ့ ခွေးကြီးက နွားကို မကိုက်ဘဲ နွားမဝှေ့ခင် ကြိုပြီး နွားကျောပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက် တယ်။ နွား ကတော့ ဒေါသတကြီး ကြုံးပြီးဝှေ့လိုက်တာ မြေကြီးတွေ ရော မြက်တွေပါ ဖွားခနဲဖြစ်ပြီး မြောက် တက်သွားရောဗျာ။ နွားကျော ပေါ်ကို ရောက်သွားတဲ့ မဖဝါရဲ့ ခွေးကြီးက နွားရဲ့ လည်ဂုတ်ကို ကြုံးလို က်တော့တာပဲဗျာ။

"ဝတ်ထရိန်း၊ ဝတ်ထရိန်း၊ အီး"

ဆိုတဲ့ မချိမဆန့်အော်သံနဲ့ အတူတူ ကျောပေါ်ရောက်နေတဲ့ ခွေးကို ကွင်းထဲမှာ ကဆုန်ပေါက် ပြေးရင်း ခါချနေတယ်ဗျ။ ခွေးကလည်း လည် ဂုတ်ကို ခဲထားတာ တစ်ချက်မှ ကို မလွှတ်တော့ဘူးဗျို့။

"ဝတ်ထရိန်း၊ ဝတ်ထရိန်း"

ဆရာပန္ဒဝရဲ့ တိုက်နွားကြီးက အသံကုန်ဟစ်အော်ရင်း ကွင်းထဲမှာ ကဆုန်ပေါက်ပြေးနေ တော့တာပဲဗျာ။

"ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း"

ကဆုန်ပေါက်ပြေးနေတဲ့ ခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းကိုပဲ ကြားနေရတဲ့ ဆရာပန္နဝက စိုးရိမ်လာ ပြီး မန္တန်တွေ ရွတ်တော့တာပဲဗျာ။

ဆရာပန္နဝ မန္တန်တွေ ထရွတ်လိုက်တော့ နွားကျောပေါ်မှာ လည်ဂုတ်ကို မလွတ်တမ်းခဲထား တဲ့ ခွေးနက်ကြီးဟာ လွင့်ကျသွားရောဗျို့။

"ဟာ ဆရာပန္နဝရဲ့ မန္တန်က တော်တော်ကိုစွမ်းတာပဲကွ"

"ဟာ မဖဲဝါကြီးတောင် နောက်ခြေနှစ်လှမ်းလောက် ဆုတ်ပေးလိုက်ရပါရောလား တာတေ ရ"

"ဟော နွားကြီးက ခွေးကို ပြေးဝှေ့ပြန်ပြီဟေ့"

ဒါပေမဲ့ မထိဘူးဗျို့။ ခွေးကြီးက ဘေးကို လှိမ့်ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး နွားကို သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ ပြေး တိုက်လိုက်တာ နွားကြီး ဘုန်းခနဲ လဲသွားရောဗျာ။ ဟာ ကိုက်ပြီဗျို့၊ ကိုက်ပြီ။ ခွေးကြီးက လဲကျနေ တဲ့ နွားပေါ်ကို လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ကိုက်တော့တာပဲဗျာ။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီး မာန်ဖီတဲ့ အသံကြီးက တကယ်ကို ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ။

"အီး၊ အီး၊ အီး"

နွားကြီး မချိမဆန့်အော်တဲ့ အသံကြီးကလည်း တော်တော်ကို ချောက်ချားစရာပါဗျာ။

"ဟင် ဖေ့သားကြီး မိုးမှောင်၊ သား မင်းဘာဖြစ်သွားတာလဲ"

သွားပြီဗျို့။ နွားကြီး ငြိမ်ကျသွားပြီ။ အော်လည်း မအော်တော့ဘူး။ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နဲ့ ငြိမ်သွားပြီဗျ။

"ဟာ နွားကြီး ပျောက်သွားပြီကွ၊ ဟာ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ဘထစ်၊ မြက်ပင်တွေကြားမှာ လင်း နေတာ တွေ့လား"

"အေး အေး တွေ့တယ်၊ တိုက်နွားအရုပ်ကလေး ပြန်ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်ကွ၊ ဟော ဆရာ ပန္ဇဝလည်း မြင်သွားပြီကွ၊ ဟော အလင်းရောင်တွေ ပျောက်သွားပြီကွ၊ သူ့နွားတော့ လုံးဝသေသွားပြီ ထင်တယ်"

"တောက်"

ကျုပ်ရော ဘထစ်ပါ တုန်သွားတာပဲဗျို့။ ဆရာပန္ဇဝ ထပြီး တောက်ခေါက်လိုက်တာ။

"တွေ့ကြသေးတာပေါ့ သရဲမရယ်၊ နင် ဘယ်မှ ထွက်မပြေးနဲ့ ၊ ငါ့အစွမ်းကို နင် အခုသိစေ မယ်"

ဟော ဆရာပန္ဇဝ မန္တန်တွေ ရွတ်ပြန်ပြီဗျို့။ မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးက မဖဲဝါရဲ့ ဘေးမှာ သွားပြီးရပ်နေ တယ်။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ပါးစပ်ကြီးဖြဲပြီး မာန်ဖီနေတယ်ဗျ။ ဆရာပန္ဇဝကို စိုက်ကြည့်ပြီး မာန်ဖီနေတာဗျို့။ မဖဲဝါက ခါးကြီးကုန်းပြီး သူ့ခွေးကြီးရဲ့ ကျောကုန်းကို ပွတ်ပေးနေတယ်ဗျ။

"အီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

မဖဲဝါက အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ ထအော်လိုက်တယ်ဗျို့။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ခွေးကြီးကလည်း အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီးတွေပေါ်အောင် ပါးစပ်ကြီးဖြဲပြီး မာန်ဖီနေရောဗျို့။ ဆရာပန္ဇဝကလည်း မန္တန်ကို မနား

တမ်း ရွတ်တော့တာဗျို့။ မဖဲဝါက ကိုယ်ကို မတ်မတ်ကြီးရပ်ပြီး ခေါင်းကြီး ကောင်းကင်ကို မော့ထားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို အပေါ်ကို မြှောက်လိုက် တယ်။

"ဟာ ဟော့ကောင် ဘထစ်၊ ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း ဘာကြီးလဲကွ၊ ၄က်ကြီးလား"

"ဟေ ဟာ ဟုတ်သားပဲကွ၊ အတောင်ပံကြီး အကြီးကြီးနဲ့ ကွ၊ ဟ ၄ က် မဟုတ်ဘူး ၊ သရဲကြီး ကွ၊ အစွယ်ပြူးပြူးကြီးနဲ့ ၊ သရဲကြီးက အတောင်ပံကြီးတွေပါတဲ့ သရဲကွ၊ ငါ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်၊ မဖဲဝါ ခေါ်လိုက်တာထင်တယ်"

"အေး ဟုတ်မယ်ကွ၊ ဟော ဆရာပန္နဝရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ဝဲနေပြီဟော့၊ ဆရာပန္နဝကတော့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မန္တန်ရွတ်နေတာကွ၊ ဒီကောင်ကြီး ရောက်လာတာကို မမြင်ဘူးထင်တယ်"

မဖဲဝါက ဆရာပန္နဝကို လက်ညှိုးကြီးနဲ့ ထိုးပြီး ...

"ကံကျိုး ကံပေါက် ကာမေသု အောက်လမ်းကောင်ကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်တော့ ..."

ဝီဝီသသအသံတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ မဝီမသအသံကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တာ။ မဖဲဝါရဲ့ စကားလည်း ဆုံးရော အတောင်ပံနဲ့ သရဲကြီးက အ ပေါ်မှာ ဝဲနေရာကနေ အောက်ကို ထိုးဆင်းလာရောဗျို့။ မန္တန်ကို အကြိတ်အနယ် ရွတ်နေတဲ့ အောက်လမ်းဆရာကို ခေါင်းကနေ ဆွဲမပြီး လိမ်ချိုးပစ်လိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ အောက်ကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းမသေဘဲ မြက်တောထဲမှာ လှိမ့်နေတဲ့ ဆရာပန္နဝရဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်တဲ့ အသံဟာ သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းသွားရောဗျို့။

"အား၊ အား၊ အား"

ဆိုတဲ့ အော်သံကြီးလည်း ကြားရော မဖဲဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီးက လွှားခနဲ ပြေးထွက် လာပြီး ဆရာပန္နဝရဲ့ လည်မျိုကို ခဲတော့တာပဲဗျာ။

"ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ဟီး"

ဆိုတဲ့ ခွေးကြီးရဲ့ မာန်ဖီသံကြီးကလည်း တကယ်ကို ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ။

"အား"

ဆရာပန္နဝရဲ့ မချိမဆန့် ခံစားပြီး အော်လိုက်တဲ့ အသံနက်ကြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငြိမ်သွား တော့မှ ခွေးကြီးက ကိုက်တာကို ရပ်လိုက်တယ်။

သွားပြီ။ မှော်စက်ရောင် ဆရာပန္နဝတော့ သွားလေပြီ။ မဖဲဝါရဲ့ ပိုင်နက်ကို ဝင် လာပြီး မဖဲဝါရဲ့ တပည့်လက်သား နာနာဘာဝတွေကို ပညာစွမ်းနဲ့ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ။ ဆရာပန္နဝရဲ့ အမှားလား တော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ။

မဖဲဝါရဲ့ သရဲခွေးကြီးက တိုက်နွားကြီးကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်လိုက်တဲ့ မြင်ကွင်းနဲ့ ဆရာ ပန္နဝကို အတောင်ပံမည်းမည်းကြီးနဲ့ ပျံပြီးရောက်လာတဲ့ သရဲကြီးက အပေါ်ကို မ သွားပြီး လည်ပင်း ကို လိမ်ချိုးလိုက်တဲ့ မြင်ကွင်းတွေဟာ ကျုပ်တစ်သက်တော့ မေ့လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။

"အီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ အီး"

မဖဲဝါကြီးက နောက်ကိုလှည့်ပြီး အော်လိုက်တယ်ဗျ။ ဟောလာကြပြီဗျို့။ စောစောက ဆရာ ပန္နဝ မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ အကောင်တွေ ပြန်လာကြပြီဗျို့။ ပုံသဏ္ဌာန်မှ အစုံပါပဲဗျာ။ နားရွက် အကြီးကြီး

တွေရော၊ မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးတွေရော၊ ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ သွားနေတဲ့ ကောင်တွေရော။ သူတို့ နေရာကို သူတို့ ပြန်ရောက်လာလို့ ပျော်နေကြပုံ ပဲဗျ။

မဖဝါနဲ့ သရဲခွေးကြီးကတော့ အဲဒီအကောင်တွေကို မျက်လုံးပြူးကြီး တွေနဲ့ လိုက်ကြည့်နေ တယ်ဗျ။

နာနာဘာဝကောင်တွေက ဆန့်ဆန့်ကြီး သေနေတဲ့ ဆရာပန္နဝအပေါ်က ကျော်ဖြတ်ပြီး သွားနေကြတာဗျ။ ဆရာပန္နဝသာ အသက်ရှိသေးရင် ဒီကောင်တွေ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲဗျာ။ ဒီလောက် များ ပြားတဲ့ နာနာဘာဝတွေကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်ဖြင့် ကျောထဲမှာ တဖျန်း ဖျန်းကို ဖြစ်သွား တာဗျို့။ ကြက်သီးတွေလည်း ထလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။ သရဲတွေ သူ့နေရာသူရောက်ပြီး ငြိမ်သက်သွားတော့မှ မဖဝါ က နောက်ကို လှည့်ထွက်သွားတယ်ဗျ။ မဖဝါရဲ့ နွားမတန်းအရွယ် လောက်ရှိတဲ့ ခွေးနက်ကြီးလည်း လိုက်သွားတာပေါ့ဗျာ။

"ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး၊ ဝူး"

ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်တဲ့ မဖဝါရဲ့ ခွေးကြီးအသံက သရ်ချိုင်းကုန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းသွား တော့တာပါပဲဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ ဘထစ်လည်း အုတ်ဂူ တွေကို ကွေ့ပတ်ပြီး ကျောင်းကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ သရ်ချိုင်းဇရပ်ပေါ်မှာ တော့ ဆရာပန္နဝရဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေက ဒီအတိုင်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် လည်း အဲဒီညက ဘထစ်တို့ ရဲ့ သုသာန်ကျောင်းမှာ အိပ်ခဲ့ရတာ ပေါ့ဗျာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ တော့ မဖဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီးလိုက်လို့ ပြေးလိုက် ရတာများ မပြောပါနဲ့ တော့။

*****